

[I. A. Hansen.]

Altsaa, man vil se, at de foreliggende Udtalelser baade fra den socialdemokratiske Statsminister, fra den socialdemokratiske Forsvarsminister og fra Partiets politiske Ordfører gaar ud paa, at man vedkender sig at skulle have et militært Værn ved Grænsen, saaledes at man kan afværge Overfald af Bander og i det hele taget værgе Grænsen.

Nu skal jeg paa ingen Maade prøve at tilsløre det Forbehold, den højtærede Forsvarsminister tog i de Udtalelser, jeg citerede før, nemlig: „Vi er magtesløse mod overmægtige Styrker“. Ja vel, hvem vil paastaa, at vi med Udsigt til Held kan værgе os mod et Angreb fra en Stormagts regulære Stridsmagt. Det paastaar i hvert Fald ikke vi. Men jeg stiller den højtærede Minister et andet Spørgsmaal: Tør han og Regeringen afvise den Mulighed, at Grænsen i en given Situation kan blive truet af ganske anderledes store Styrker af Demonstranter end dem, der var Tale om i Sommer, hvor det ingenting blev til? Tør Regeringen, navnlig efter det Valg, vi nylig har set i vort Naboland, afvise denne Tanke som utænkkelig? Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de politiske og parlamentariske Forhold i vort sydlige Naboland, men kun pege paa den Kendsgerning, at Valget dér for nylig gav en enestaaende Fremgang for de to Yderpartier, som, maaske uenige om alt andet, er enige om, at de ikke respekterer deres eget Lands Forfatning, men vedkender sig, at de vil bekæmpe denne Forfatning med lovlige som ulovlige Midler. Telegrammerne fra Berlin sidste Nat taler jo i øvrigt deres eget Sprog om den Mentalitet, der behersker disse to Yderpartier. Tror den højtærede Minister, at disse to Partier, der har samlet Millioner af tyske Vælgere om sig, i en given Situation vil vise større Respekt for et andet Lands Grænser end den, de viser overfor deres eget Lands Forfatning? Et af disse Partier, det største af dem, det, der vandt den største Valgsejr, som Parlamentarismens Historie vel kan opvise, det Parti, der samler mellem 5 og 6 Mill. tyske Vælgere om sig, har jo endog en Omstyrtelse af Versailles-Freden og en Grænseflytning direkte paa sit Program. Jeg gentager mit Spørgsmaal til Regeringen: Tør den ganske afvise den Mulighed, at Grænsen i en Situation, hvor de nationale Lidenskaber rejser sig stærkt og voldsomt, kan blive truet af irregulære Styrker af en ganske anden Størrelse og Farlighed end dem, der i Sommer heldigvis kun var Tale om? Hvis Regeringen maa svare nej dertil, hvis den maa erkende,

at hele Situationen, som den har udviklet sig, frembyder en Fare i saa Henseende, og hvis den, hvad den naturligvis gør, fastholder det Synspunkt, som den højtærede Forsvarsminister har givet Udtryk i de Ord, jeg citerede før: at Danmarks Grænser skal værges af danske Soldater eller Konstabler — Navnet er ligegyldigt —, hvis Regeringen fastholder dette, saa spørger jeg, hvorledes det forholder sig med det Forslag, Regeringen selv stiller op. Hvilke Muligheder giver det Landet for at løse Bevogningsopgaverne, saaledes som den højtærede Forsvarsminister selv har defineret dem? Er den Statsmarine og det Vagtkorps, Regeringen stiller op, i Opbygning, i Udrustning og Styrkeforhold af den Karakter, at de kan løse de Opgaver, Statsministeren i Fjor i Genève og Forsvarsministeren i Danmark i Sommer har stillet op for et dansk Militærberedskab? Eller er det kun det, som Forsvarsministeren selv kalder Hyldebøsser, et Hyldebøsseapparat?

Da jeg havde Ordet her i November sidste Aar, kom jeg ret udførligt ind paa en Omtale af Statsmarinen, og jeg paaviste, at de foreslaaede Skibe er alt for smaa til at kunne opfylde de Krav, som Bevogningstjenesten i vore Farvande stiller med Hensyn til Sødygtighed og Plads for Armering, Plads for Mandskab o. s. v., og at den Nybygningskonto paa 2 Mill. Kr., som er stillet op i Forslaget, af sagkyndige anses for ganske utilstrækkelig til at skabe og opretholde de foreslaaede Skibe. Denne Kritik fra min Side i Fjor blev ikke modsagt, og jeg fastholder den derfor uden at skulle gentage den.

Hvad Bevogningskorpset angaar, var det i Fjor umuligt at foretage en saglig Vurdering af det, fordi det af selve Forslaget var umuligt at se, hvad det er, Regeringen egentlig tænker sig dér. Det hele er i den Grad løst og skitse-mæssigt og udflydende, at man kun i uegentlig Forstand kan tale om et Forslag. Det er ogsaa Gang paa Gang uimodsagt paaapeget af de faa militære sagkyndige, som i øvrigt i Princippet gaar ind for Forslaget — jeg nævner i saa Henseende Oberstløjtnanterne Holten Nielsen og Mørner, der i Sommer har udfoldet en ret energisk Pressevirksomhed —, at disse to militære Støtter af Regeringsforslaget, hvad det principielle angaar, er fuldkommen klare over, at det i den Form, hvori det foreligger, hverken kan eller bør gennemføres, fordi det, som de skriver, er en Harmonika, som kan trækkes ud og ind efter Behag af Administrationen og den siddende Militærminister.